

«Καθαρίζωμεν ἑσ-
τούς ἀπὸ παντός
μολυσμοῦ σαρκὸς
καὶ πνεύματος, ἐ-
πιτελοῦντες ἀγιω-
σύνην ἐν φόβῳ
Θεοῦ».

(Β' Κορινθ. 7,1)

«Υμεῖς ναὸς Θεοῦ
ἐστε ζῶντος».

(Β' Κορινθ. 6,16)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)

ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954

ΑΡΙΘ. 41 (76)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

* Αναγνώσις: Λογκ. 7,11-16

Με μίαν φωνή ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσο παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι τῆς, ποὺ τὸ συνάδευε ἄφρονον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγι-

βρέχει με δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἤλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρῶν τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἕνας ὀποιοσδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἀπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσο ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, με τὴν εὐκολὴν σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ

τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἕνα Του λόγον ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν!

Καὶ ἴλοι, ὅσοι συνώδευαν με θάψιν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, με χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. * Ἦχος Πλ. Δ'.

* Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς Γυναίξιν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρῶν, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίασαθε· κρᾶξτε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ τῆς, τὴν ἐπλησίασε με τόσο καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε!»

Καὶ ὁμοῦ τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτῇ ἡ προτροπὴ πῶς ἤμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐπιβὰ τῶν μαύρων γηρατειῶν τῆς μιᾶς χαροκαμμένης χήρας, ποὺ συνάδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό της παιδί;... Μά, ποὺ νὰ ξεύρη,— ἡ δυστυχισμένη!— ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὠμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ

σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζον τὸν Θεόν, αὐτὶ ἐπεσκέψατο τὸν λαόν Αὐτοῦ».

*
Αἶ ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς μας, ἀδελφοί· καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωὴν μας, τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατὸν Του ἀνήκομεν ἴλοι, ὅσοι συγκρό-

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα εἶναι, ὅσοι μὲ τὸ ἄγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνεαι «κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εὐκρινῶς καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύωμεν καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποὺ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μῆτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μῆτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχομεν μαζὶ μας Ἐκείνον, εἰς τὸν Ὅποιον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὅποιος ἐξεμνήθεισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μας εἶναι

γεμάτη ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀγωνίαν. Ἄν εἰς κάθε περίστασιν, ποὺ μᾶς φέρνει θλίψιν καὶ δάκρυα, θέλωμεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνὴν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖεν». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πηγήν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλίψιν, νὰ χαρίσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανάσιαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν πιστοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου ἀπῶν γόνυ κάμψαι ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων.

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξέδ. 16, 1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου εὐεψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ εὐρεθῇ μῆτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Ἐΐχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐρημον Σίν, μεταξύ Αἰλειμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγίνετο εἰς αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηγνητέος ἀπὸ τὴν πείναν; Ἐταί θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποὺ δὲν θὰ εἶχε πείραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἄλλειψιν τῶν τροφῶν· ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζὶ του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δόσολον καὶ βαρὺ αὐτοῦ ἔργον· ἐνόμιζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραὼ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλιτὰς· ἐνόμιζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις

ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποὺ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποὺ διεσώθη μὲ τὸσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χειράς τῶν Αἰγυπτίων. Ἐταί ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἄλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπειρητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὐκόλα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμασίον γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὅποιον ἔβαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύσῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσεως καὶ τοῦ Ἀαρῶν.

Καταβασίαι τοῦ Πάσχα. Ψῆχος α' πα

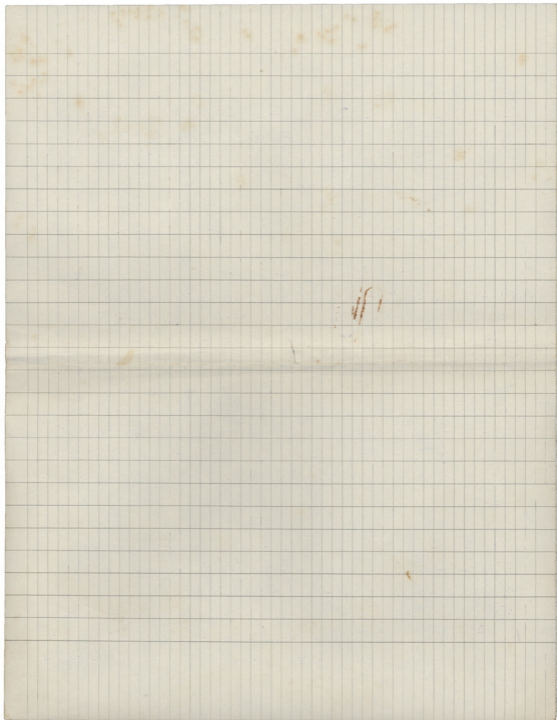
Π Ψδὴ α' Π
 Ἀναζάσεως ἡμέρα, χαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα
 Κυρίου, Πάσχα· ἐν γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ
 ἐν γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν διεβί-
 βασεν, ἐπινίμιον ἄδοντας.

Π
 "Κατάχθην" ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Δ Π Ψδὴ ε' Π
 Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέως, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν
 ᾠμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν
 ἀφόμεθα, διαιαισύνῃ ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνα-
 τέλλοντα.

Π Δ Ψδὴ ζ' Π
 Ὁ Παιδαρ ἐν ναμίνου ρυσάμενος, γενόμενος
 ἀνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ
 θνητὸν, ἀσθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος
 εὐχοχητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς ἢ ὑπερένδο-
 ξος.

Π Ψδὴ δ' Π
 Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ μεχαριτωμένῃ, ἀγνή
 Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ γὼς
 Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐν τάφου.
 Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα
 Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου
 Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόμε, ἐν τῇ ἐχέρσει
 τοῦ τοῦ σου.

Καταβασία τοῦ Πάσχα. Ἦχος α': π̄α

π Ὡδή α' π π
 Ἀναζάσεω ἡμέρα, χαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα
 Κυρίου. Πάσχα· ἐν γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ
 ἐν γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβί-
 βασεν, ἐπινίμιον ἄδοντα.

π π
 "Κατάχησιν" ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Δ π Ὡδή ε' π π
 Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου θαθέω, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν
 ἕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν
 ὀφόμεθα, διαιοσύνην ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνα-
 τέλλοντα.

π Δ Ὡδή ζ' π π
 Ὁ Παῖδας ἐν μαρίνου ρυσάμενος, γενόμενος
 ἄνθρωπος, πάσχει ὡς ὀνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ
 ὀνητὸν, παθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος
 εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς ὡς ὑπερένδο-
 ξος.

π π Ὡδή δ' Δ
 Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ μεχαριτωμένη, ἀγνῇ
 Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ σὸς
 Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐν τάβου. π
 π Φωτίζου, φωτίζου, πῆ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα
 Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου
 Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόμει, ἐν τῇ ἐχέρσει
 τοῦ τόμου σου.

Ἔρως

Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Καπτανίου Ἰωάννου Παιδῶν
Κυρίου Παιδῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς

Ματθαίου ἐν τῷ γυμνασίῳ

Ἔρως

Ὁρίωνος Ἰωάννου Καπτανίου Ἰωάννου Παιδῶν
Ἰωάννου Παιδῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς

Ἔρως

Ὁ Παιδῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς

Ἔρως

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς
ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἐπισκοπῆς

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφρόναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντά εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιὰ ἴσαν ἀφθονά καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἐρήμον, διὰ τὸ μᾶς θανατώσετε ὅλους μὲ τὴν πείναν;»...

Ποῦ ἄλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ εἰς Ἐκεῖνον, ποῦ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλυθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομοῦθη μὲνον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἄν νὰ τὸν παρακαλέσῃ ὁ δούλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἰτήμα του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἐτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ αἴρτον ἐξ οὐρανοῦ! καὶ οἱ Ἰσραηλῖται πρέπει νὰ μαζέβουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζέβουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀποστελεῖται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποῦ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαόν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρων, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποῦ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἦρχισαν πάλιν αἱ μεμφιμοῖρια καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν τὸν παρακαλέσωσιν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἦκουσα τοὺς γογγυσμούς των υἱῶν Ἰσραὴλ· εἶπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—ὅτι τὸ βράδν θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωὶ θὰ χορτάσων ἀπὸ ψωμιᾶ, καὶ θὰ ἐνοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἰμαι Κύριος ὁ Θεὸς σας». Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν αἶθεν ἕλος ὁ λαός. Ὁ Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδν—διηγεῖται ἡ Ἁγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρνίθια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὄσα ἠμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωὶ στρώμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ περίεξ τοῦ στρατοπέδου καὶ, ἀπ' οὐ ἀνέβη τὸ στρώμα τῆς δρόσου, κατὶ λεπτὰ καὶ στοργυλά, λεπτὰ ὡσάν τὴν πάχυν, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμί ποῦ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγητε!»

Καὶ ἔδοξίμασαν οἱ Ἰσραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποῦ ὀμοιάζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσάν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἕλος ἐκείνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμασίον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πείναν!

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερον ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάνταιν» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τὸν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποῦ ἔχει σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν πλέον τὴν δοκιμασίαν τὸν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμός δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποῦ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίσῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώσῃ τὴν ζωὴν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀνοχὴν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποῦ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς: νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ παρασυρῆ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ παρὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβιάζομεν τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῆ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρώτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκείνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐλεκτούς Του, τὰ ἔχει ἑτοιμα πάντοτε δι' αὐτούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μήπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας» (Λουκ. θ')

Περὶ φερον ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμός! Ὁ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὸν μεγάλο! Καὶ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τὰ... παρόδοξα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐθύς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρῶτα καὶ προβάδιατα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτήρος μας καὶ ὁ πραγματικὸς μεγάλος χαρακτήρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἐμπορεῖς νὰ γίνῃς ὄλων ὑπέρτης εἰς τὸ ἁγιάδιον; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μέγας! Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαυτεῖρας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΠΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φίλιππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πέδρου, Παύλου, Ἀνδρονικοῦ μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθονικῆς μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευή: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου δάσιν.
16. Σάββατον: Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου μ.
17. Κυριακὴ: Δ' Α' οὐ κ' ἄ. Ἁγ. Πατέρων Ζ' Οἴκου. Συνόδου. Ἄσπ. Προφήτου.— Ἦχος α' Ἐωθίνου Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐβδομάς δωδεκάτῃ ὁγδόῃ
(11-17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32 Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25 Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33 Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8 Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24 Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39—45 Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15 Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ»
ἀπευθύνειον:
Αἶδεο. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασιῶ 1, Ἀθήνα. (Τηλέφ. 72.112).

Υπεύθυνος Τυπογραφίῳ
Τιμ. Ρούτσος, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα. Ἰασιῶ 1, Τηλέφ. 72-112.